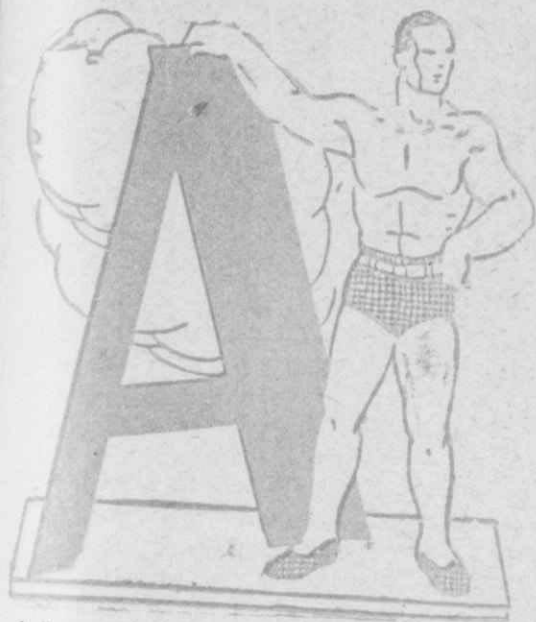

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο ΤΖΙΜ ΛΟΝΤΟΣ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

Η'

ΣΦΑΛΩΣ την ημέρα εκείνη, μπορώ να πω, ότι κέρδισα για δεύτερη φορά το πρωτάθλημα.

Πρὶν φύγω, ἐπῆγα στο δωμάτιο όπου ἦταν ξαπλωμένος ὁ πρῶν ἀντίπαλός μου γιὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὰ κυττήματα πού εἶχε λάβει. Ὅταν με εἶδε, κούνησε χαμογελῶντας τὸ δάχτυλό του κι' ἐπειδὴ δὲν ἐγνώριζε ἀγγλικά, γύρισε σ' ἕναν ἄλλον πού στεκόταν δίπλα του καὶ τοῦ εἶπε:

— Πές του ὅτι πῶς μ' ἔφερε κάτω δὲν τὸ κατάλαβα. Ἄς ξαναπαλαίψουμε ἄλλη μιὰ φορά καὶ τότε τοῦ δείχνω ἐγώ.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΩΝ ΘΡΙΑΜΒΩΝ

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία μου αὐτή, ἔμεινα στὴν Νέα Ὑόρκη καὶ ἐπάλαψα με μερικοὺς ἄλλους καλοὺς παλαιστὰς, ὅχι γιὰ τὸν τίτλο πειά, ἀλλὰ γιὰ νὰ με δῇ ὁ πολὺς κόσμος πού δὲν εἶχε μπορέσει νὰ παρακολουθήσῃ τὴν πάλη μου με τὸν Χούλαμπαν ἢ με τὸν Σίκκατ. Κατόπιν ὁ διευθυντής μου με πῆρε καὶ ἐκάναμε τὴν περιοδεία ὅλης τῆς Ἀμερικῆς. Ἐκάνε δηλαδὴ τὴν δῆλωσι πὼς ἐγώ εἰμαι πρόθυμος νὰ παλαίψω με ὅποιονδήποτε παλαιστὴ ὑποδείξῃ τὸ κοινὸν πὼς θὰ ἡμποροῦσε ν' ἀναμετρηθῇ μαζί μου. Ἐτσι ἐπῆγα ἀπὸ τῆς Νέας Ὑόρκης στὸ Σικάγο καὶ ἀπὸ τὸ Μαϊάμι τῆς Φλωρίδας στὴν Οὐάσιγκτον. Πολλὲς φορές ἔτυχε νὰ παλεύω καὶ πέντε καὶ ἕξι φορές τὴν ἐβδομάδα. Ἐννοεῖται πὼς ὅλοι αὐτοὶ οἱ παλαισταὶ με τοὺς ὁποίους ἐπάλεψα δὲν ἦσαν πρῶτης τάξεως. Οἱ δύο ἢ τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἕξι ἦσαν καλοὶ καὶ οἱ ἄλλοι ἦσαν μετριώτεροι. Μοῦ ἐπρότειναν ἐπίσης ν' ἀνεβῶ καὶ στὸ θέατρο καὶ πραγματικὰ ἐδέχθηκα κι' ἐμφανίσθηκα σὲ μερικὰ θεάτρα ὅπου ἔβγαينا στὴ σκηνὴ ἐπὶ λίγα λεπτὰ, κάνοντας ἐπιδείξεις πάλης καὶ γυμναστικῆς.

Γρήγορα ὅμως ἀντελήφθην πὼς ἡ ἐπιδείξις αὐτὴς στὸ θέατρο μοῦ ἔκαναν κακὸ, γιὰτὶ ἀρχίσα νὰ αἰσθάνωμαι πὼς μερικοὶ ἀπὸ τοὺς μυῶνες μου ἐσκλήρηναν. Τὸ εἶπα λοιπὸν στὸν διευθυντὴ μου καὶ τὸν προειδοποίησα πὼς ἂν ἐξακολουθῶ νὰ ἐμφανίζωμαι στὸ θέατρο θὰ χαλάσουν αὐτοὶ οἱ μυῶνες πού μοῦ χρειάζονται γιὰ τὴν πάλη καὶ δὲν θὰ μπορῶ πειά νὰ παλεύω. Ἐτσι ἡ θεατρικὴ μου σταδιοδρομία ἔλαβε πολὺ σύντομο καὶ ἄδοξο τέλος.

ΠΑΡ' ΟΛΙΓΟΝ... ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

Τὸν ἴδιο χρόνον πού πῆρα τὸ πρωτάθλημα, ἐκτὸς ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες προτάσεις πού μοῦ ἔκαναν γιὰ ν' ἀνεβῶ καὶ νὰ ἐπιδείχθω σὲ θεάτρα, σὲ ἵπποδρόμια κτλ. ἔλαβα καὶ πολλὰς προτάσεις ἀπὸ κινηματογραφικὰς ἐταιρεῖες γιὰ νὰ λάβω μέρος σὲ φιλμ. Δὲν τὶς ἐδέχθηκα ὅμως. Ὅχι μόνον γιὰτὶ ἡ προτάσεις αὐτὲς δὲν ἦσαν καὶ τόσο συμφέρουσες, ἀλλὰ κυρίως γιὰτὶ ἔχω τὴν γνώμη πὼς ἕνας παλαιστὴς πρέπει νὰ ἐπιδίδεται μόνον στὴν πάλη. Ἐὰν ἐπιδίδεται καὶ σὲ ἄλλα, παύει πειά νὰ εἶνε παλαιστὴς, χάνει τὴν φόρμα του, ἡ ζωὴ του κ' ἡ συνήθειές του ἀλλάζουν. Πὼς θὰ ἦταν δυνατόν ἐγὼ π. χ. πού εἰμαι συνηθισμένος νὰ κάνω μιὰ τόσο κανονικὴ ζωὴ, νὰ ζῶ στὸν καθαρὸ ἀέρα, νὰ τρώω καὶ νὰ γυμνάζωμαι σὲ ὠρισμένους ὄρους, νὰ ὑποβληθῶ στὴν ἐξαντλητικὴ ζωὴ τῶν στούντιο, ὅπου εἶνε κανεὶς ὑποχρεωμένος ὄρους ἀτέλειωτες νὰ στέκῃ σ' ἕνα κλειστὸ χῶρον, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν προβολέων καὶ νὰ ἐκτελῇ τὶς κινήσεις πού θὰ τοῦ ὑποδείξῃ ὁ σκηνοθέτης, μιὰ, δυὸ, δέκα φορές; Δὲν ξέρω τί θὰ γίνω ἀργότερα. Ὅταν δὲν θὰ μπορῶ πειά νὰ παλεύω, θὰ κυττάξω

γιὰ τίποτε ἄλλο. Γιὰ τὴν ὥρα ὅμως εἰμαι ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον παλαιστὴς.

ΕΝΑ ΣΟΒΑΡΟ ΑΤΥΧΗΜΑ

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1931 ἐργάσθηκα ὅσο ποτὲ ἄλλοτε στὴ ζωὴ μου. Ἐπάλαψα με τοὺς καλύτερους παλαιστὰς, ἐπάλαψα στὴ Νέα Ὑόρκη με τὸν Ραὶν Στίλλ καὶ τὸν ἔρριξα κάτω σὲ σαράντα λεπτά τῆς ὥρας. Στὸ τέλος ὅμως ἀπὸ τὰ πολλὰ χτυπήματα, ἔπαθα μιὰ περιεργὴ ἀσθένεια: ἔχασα τὸ αἶσθημα τῆς ἰσορροπίας. Ὅταν δηλαδὴ θρῖσκόμεναι σὲ μιὰ ὀριζήμενη στάσι, μοῦ ἐρχόταν ζάλη φοβερή, ὅλα μπροστά στα μάτια μου ἐγύριζαν καὶ με ἔκοβε κρύος ἰδρῶς. Ἐπῆγα ἀμέσως στοὺς εἰδικοὺς γιατροὺς καὶ αὐτοὶ μοῦ εἶπαν πὼς εἶχε πάθει κάποια ἀλλοίωσις τὸ ὑγρὸ πού θρῖσκεται μέσα στὸ λαθυρινθὸ τοῦ αὐτιοῦ καὶ τὸ ὁποῖον χρησιμεύει γιὰ νὰ μᾶς δίνῃ τὸ αἶσθημα τῆς ἰσορροπίας. Εἶχα πάθει δηλαδὴ μιὰ ἀρρώστεια πολὺ σπάνια καὶ ἀρκετὰ σοβαρή.

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ δὲν μποροῦσα βέβαια νὰ ἀντιμετωπίσω τοὺς δυνατοὺς παλαιστὰς καὶ γι' αὐτὸ ἐπὶ τρεῖς μῆνες δὲν ἐπάλεψα παρὰ μόνον με παλαιστὰς δευτέρας τάξεως. Τὸν Ὀκτώβριον ὅμως ἤμουν σὲ τέτοια χάλια, ὥστε ἀναγκάστηκα νὰ διακόψω ἐντελῶς γιὰ μερικοὺς μῆνες.

Ἐφυγα λοιπὸν ἀμέσως γιὰ τὸ θουνὸ, ἔζησα ἐκεῖ μιὰ ζωὴ ἐντελῶς ἀπλὴ καὶ ξένοιαστη καὶ ἐξέχασα τὸ φριχτὸ καλοκαίρι πού εἶχα περάσει καὶ πού ἔχει μείνει στὴν μνήμη μου ὡς τὸ χειρότερο καλοκαίρι τῆς ζωῆς μου.

ΝΕΟΙ ΣΚΛΗΡΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Ἐτσι φθάσαμε στὸ 1932. Ἦμουν πάντοτε δυνατότερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους παλαιστὰς, ἀλλὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἀναδεικνύωνται καὶ ἀρκετοὶ ἄλλοι παλαισταὶ πού εἶχαν πειά φτάσει στὰ εἰκοσιπέντε - τριάντα τοὺς χρόνια καὶ εἶχαν πειά ὀριμάσει. Γιὰτὶ βλέπετε ὁ παλαιστὴς καὶ ὁ ἀθλητὴς γενικά, ἔχει τὴν περίοδο τῆς προπαρασκευῆς, τὴν περίοδο τῆς ἀναδείξεως καὶ τὴν περίοδο τῆς ὀριμότητος. Ἡ πρώτη ἀρχίζει ἀπὸ δεκαοχτὼ χρόνων, ἴσως καὶ πρὶν, ἡ δευτέρη εἶνε ὡς τὰ τριάντα — ἅμα ἔχεις φτάσει τὰ τριάντα καὶ δὲν ἔχεις ἀναδειχθῇ, δὲν θὰ μπορέσης ποτὲ σου νὰ γίνῃς τίποτε σπουδαῖο — ἡ τρίτη, τέλος, ἀρχίζει ἀπὸ τὰ τριάντα καὶ μπορεῖ νὰ θαστήσῃ πολλὰ χρόνια, ἀναλόγως με τὴν κράσι καὶ με τὴν ἀντοχὴ τοῦ παλαιστοῦ. Φυσικὰ ἂν κανεὶς δὲν κρατᾷ αὐστηρά τὴν δίαιτά του καὶ δὲν προπονεῖται ἀκούραστα, θὰ χάσῃ γρήγορα τὴν φόρμα του καὶ ὅταν θὰ ἔχῃ φτάσει σὲ μιὰ ὀριζήμενη ἡλικία θὰ τοῦ εἶνε σχεδὸν ἀδύνατο νὰ τὴν ξαναβρῇ.

Στὶς ἀρχὲς λοιπὸν τοῦ 1932 ἀρχισαν ν' ἀναφαίνωνται διάφοροι παλαισταὶ, πού ἀργότερα διεκδίκησαν καὶ τὸν τίτλον τοῦ πρωταθλητοῦ. Ἀπ' αὐτοὺς ἀρκετοὶ ἦσαν Εὐρωπαῖοι, πού ἦρθαν στὴν Ἀμερικὴ, ὅπου ἐγνώριζαν ὅτι ἡ ἐλευθέρα πάλη θρῖσκόταν σὲ μεγάλη ἀκμὴ καὶ προκαλοῦσε τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων τῶν φιλάθλων, κι' ἔτσι θὰ τοὺς ἦταν δυνατό ν' ἀναδειχθοῦν εὐκολώτερα, ὅπως π. χ. ὁ Οὐγγρος Ζάβο, ὁ συμπατριώτης τοῦ Μπουλίβαν, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ Ἀμερικανοὶ, ὅπως ὁ Μπράντιγκ, ὁ Μάκ - Μίλλαν, ὁ Ραὶν Στίλλ καὶ ἄλλοι.

Γιὰ νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσω λοιπὸν αὐτοὺς, ἀρχίσα νέους ἀγῶνες, σκληρότερους ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ἀναγκάστηκα νὰ ὑποβληθῶ σὲ αὐστηροτάτη δίαιτα, νὰ προπονοῦμαι ἐντατικὰ καὶ νὰ παρακολουθῶ καὶ τί ἔκαναν ὅλοι οἱ ἄλλοι.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Μπράντιγκ ἀνεγνωρίσθη πρωτοπαλαιστὴς τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ἰδοὺ κατὰ ποῖον τρόπο:

Ὁ Λουῖς, ὁ στραγγαλιστής, ὁ ἄλλοτε πρωτοπαλαιστὴς πού εἶχε τόσες φορές ἄλλοτε ἀποφύγει νὰ με παλαίψῃ, τώρα μοῦ πρότεινε νὰ συναντηθῶμε γιὰ τὸν τίτλον τοῦ πρωταθλητοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἐγὼ ὅμως γιὰ τὴν πάλη αὐτὴν εἶχα ὀρίσει ἕνα ποσὸν πού ὁ Λουῖς δὲν τὸ δέχτηκε. Ἐτσι ἀρνήθηκα κι' ἐγὼ νὰ συναντηθῶ μαζί του καὶ τότε ὁ Λουῖς αὐτομάτως ἀνεκηρύχθη πρωτοπαλαιστὴς τῆς Νέας Ὑόρκης. Σὲ λίγο καιρὸ ὅμως ὁ Μπράντιγκ ἐπάλαψε με τὸν Λουῖς καὶ μολονότι πολὺ νεώτερός του τὸν ἐνίκησε καὶ τοῦ πῆρε τὸ πρωτάθλημα. Τώρα λοιπὸν θὰ ἔπρεπε πειά ἐγὼ ν' ἀντιμετωπίσω τὸν Μπράντιγκ καὶ ὅχι τὸν Λουῖς γιὰ νὰ τοῦ πάρω τὸ πρωτάθλημα. Πρὶν γίνῃ ὅμως αὐτὸ, ἐπάλαψα με

μερικούς άλλους μικρότερους παλαιστάς και ξεκαθάρισα αρκετά το έδαφος.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Εν τώ μεταξύ είχα επιθυμήσει πολύ τον πατέρα μου, ο οποίος μου έγραφε και μου ξανάγραφε πώς ήθελε να με ιδεί άλλη μια φορά κοντά του πριν πεθάνει και να με σφίξει στην αγκαλιά του. Επίσης και από άλλα γράμματα που έλάμβανα από την Ελλάδα, έβλεπα πώς οι συμπατριώτες μου είχαν μεγάλη επιθυμία να έχουν κοντά τους για ένα διάστημα τον Έλληνα που είχε πάρει από τους Αμερικανούς τον τίτλο του πρωτοπαλαιστού.

Ετσι το καλοκαίρι του 1933 κατέβηκα για δεύτερη φορά στην Ελλάδα, τούτη τη φορά όμως έχοντας εκπληρώσει την ευχή με την οποία με είχαν ξεπροβοδίσει οι συμπατριώτες μου πριν από τρία χρόνια και με μια αλλοιωτική συγκίνηση από εκείνη που αισθανόμουν τότε, γιατί την πρώτη φορά έρχόμουν γεμάτος περιέργεια και ανυπομονησία να γνωρίσω την πατρίδα μου, που μου ήταν έντελως άγνωστη και τώρα ξαναγύριζα στον τόπο μου που τον είχα αγαπήσει και πο- νέσει και λαχταρούσα να τον ξαναϊδω.

Η υποδοχή που μου έγινε εδώ το καλοκαίρι του 1933 θα μου μείνει αλησμόνητη. Ήταν μια πραγματική αποθέωση για μένα και τόσο συγκινητική και αυθόρμητη, που σ' αλήθεια ποτε μου δεν την έφантаζόμουν τέτοια. Εμεινα στην Ελλάδα ως τον Νοέμβριο, ξεκουράστηκα και προπονήθηκα δυνατά. Εν τώ μεταξύ στις 22 Οκτωβρίου για να με ιδούν οι συμπατριώτες μου να παλεύω έδωσα και την πάλη με τον Κβαριάνι τον Ρώσο παλαιστή, ο οποίος ήταν ο καλύτερος απ' όλους τους παλαιστάς που μπορούσα να βρω την εποχή εκείνη στην Ευρώπη. Η ημέρα εκείνη ήταν για μένα μια από τις καλύτερες στιγμές της ζωής μου. Αν έχω ένθουσιασθή και συγκινηθώ στη ζωή μου μερικές φορές, μια από τις φορές που ο ένθουσιασμός μου και η συγκίνησής μου έφθασαν στο μεγαλύτερο σημείο, ήταν αυτή και γιατί πάλαιψα για πρώτη φορά μπροστά σε όμοεθνείς μου ως πρωτοπαλαιστής του κόσμου, και γιατί ο πατέρας μου, ακολουθώντας το παλαιό έθιμο, με ώδηγησε μόνος του ως την παλαίστρα που θα έδινε την πάλη.

Τη στιγμή λοιπόν που ανέβηκε επάνω στην παλαίστρα ο πατέρας, εγώ έσκυφα και του φίλησα το χέρι, ενώ όλο το Στάδιο γύρω μας αλάλαζε από τον ένθουσιασμό, εγώ γύρισα πίσω δυο χιλιάδες χρόνια. Μου φάνηκε πώς θρισκόμουν στην εποχή των αρχαίων ολυμπιακών αγώνων και αισθάνθηκα τόση συγκίνηση και τόση υπερηφάνεια όση δεν είχα αισθανθώ ούτε την ημέρα που ένίκησα τον Σίκατ και άνεκηρύχθη πρωτοπαλαιστής.

Η πάλη με τον Κβαριάνι ήταν αρκετά σκληρή. Δεν ήταν πολύ εύλυγιστος και εύστροφος, αλλά ήταν ογκώδης και βαρής πολύ και δύσκολα θα μπορούσε κανείς να τον θάλη κάτω. Ωρισμένες στιγμές μάλιστα γινόταν και επικίνδυνος και έβλεπα τον κόσμο και αγωνιούσε μήπως την πάθω. Καταλάβαινα πώς πολλοί σκέπτονταν: «Αυτό μάς λείπει τώρα. Στην Αμερική να τους θάξω ο Λόντος όλους κάτω, να έχω ανακηρυχθώ πρωτοπαλαιστής και τώρα εδώ, στον τόπο του, να αφήσω να τον νικήση ένας Ρώσος!»

Αυτό όμως δεν υπήρχε φόβος να γίνει. Γιατί και δυνατότερός μου να ήταν ο Κβαριάνι, η ιδέα ότι επάλευα στην πατρίδα μου, μπροστά στα μάτια τόσων χιλιάδων συμπατριωτών μου, θα μου έδινε τόσο θάρρος και συγχρόνως θα μου έρέθιζε σε τέτοιο σημείο το φιλότιμό μου, ώστε θα έβαζα όλα μου τα δυνατά για ν' αναδειχθώ νικητής με κάθε θυσία.

Ετσι και τότε ένίκησα, γνώρισα πάλι τον θρίαμβο και τον πανηγυρισμό και έδωσα στον εαυτό μου την υπόσχεση να φανώ αντάξιος της αγάπης και της εκτιμήσεως που μου έδειχναν οι όμοεθνείς μου.

ΠΑΛΙΝ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Όταν γύρισα πάλιν στην Αμερ... και συναντηθήκα με τον διευθυντή μου, έβαλαμε οι δυό μας κάτω τα πράγματα και είδαμε ότι έπρεπε να καθάρисουμε έντελως το έδαφος από τους διαφόρους επικινδύνους αντιπάλους. Εκτός από εκείνους που ανέφερα πάρα πάνω, στο διάστημα του 1933 είχαν αναδειχθεί και πολλοί άλλοι νέοι παλαιστάι, όπως ο Ντάν Τζώρτζ, ο Μάουνταιν ο θουνάνθρωπος, ο δικός μας ο Έλλην Ζαχαρίας και πολλοί άλλοι.

Βλέπαμε επίσης πώς όσο περνούσε ο καιρός, τόσο εκείνοι δυνάμωναν και αργότερα θα ήταν δυσκολώτερο να τους αντιμετωπίσουμε. Όπως δηλαδή μερικά άγρια δένδρα πρέπει να τα κόψω κανείς όσο είναι μικρά, γιατί αργότερα απλώνουν παντού τις ρίζες τους και δυνάμυνουν και δεν μπορείς ποτέ σου να τα ξεπαστρέψεις οριστικά, έτσι και μ' αυτούς. Αν θέλαμε να τους ξεκαθαρίσουμε οριστικά, έπρεπε να μην τους αφήσω να πιάσουν γερές ρίζες.

Αρχισε λοιπόν ο αγών σκληρότερος από κάθε άλλη φορά. Με προπονήσεις, με αυστηροτάτη δίαιτα, με συνεννοήσεις με τους διευθυντές των διαφόρων παλαιστών κλπ.

Ίσως οι αναγνώσται του «Μπουκέτου» να τα βρίσκουν όλα αυτά κάπως μονότονα και ν' αμφιβάλλουν κατά πόσον η ζωή που περιγράφω εδώ είναι η πραγματική μου ζωή και να φαντάζονται πώς κρύβω πολλά, που θα παρουσίαζαν ίσως πολύ πιο σπαρταριστό ενδιαφέρον.

Και όμως, η ζωή ενός παλαιστού του είδους μου τέτοια είναι. Να πέφτης να κοιμηθής αφού έχεις παλαίψει ή έχεις

συζητήσει για πάλες. Να βλέπης στον ύπνο σου διαρκώς πάλες και να ξυπνάς και ν' ακούς πάλι για νέες πάλες. Δυστυχώς, την δόξα, όσο σκληρά εργάζεται κανείς για να την αποκτήσει, άλλο τόσο σκληρά πρέπει να εργάζεται για να την διατηρήσει. Η δόξα που έρχεται μόνη της από τη μια στιγμή στην άλλη, είναι πάντα πρόσκαιρη.

Ίσως μια τέτοια ζωή να φαίνεται στερημένη και μαρτυρική σ' εκείνους που έχουν συνηθίσει να ζούν πάντα ελεύθεροι και να ορίζουν τον εαυτό τους, όπως το θέλουν αυτοί. Βέβαια, όλοι μας είμαστε άνθρωποι και έχουμε τις αδυναμίες μας. Πολλές φορές την ώρα που σου επιβάλλεται να κοιμηθής, εσύ έχεις όρεξη να

θυγής έξω, να διασκεδάσης, και άλλες πάλι φορές ενώ είσαι πεθαμένος από την κούραση, ξέρεις ότι πρέπει να γυμνασθής ακόμη επί πολλήν ώρα. Αλλά πρέπει να επιβάλλεται κανείς στον εαυτό του και με τον καιρό ή επιβολή αυτή δεν είναι πειά τόσο δύσκολη όσο φαίνεται την πρώτη στιγμή. Έπειτα κάνει βέβαια κανείς ατομικές θυσίες, θυσιάζει την ελευθερία του, το κέφι του, αλλά σε αντάλλαγμα έχει την ικανοποίησι να αισθάνεται τον εαυτό του γερό, δυνατό και να ξέρη ότι μπορεί να αντιμετωπίση νικηφόρα οποιονδήποτε αντίπαλο που θα τολμήση να παρουσιασθή μπροστά του.

Ετσι, μολονότι η ζωή που έκανα την εποχή εκείνη μόλις γύρισα στην Αμερική, ύστερα από το ταξίδι μου στην Ελλάδα, όπου είχα περάσει μερικούς μήνες ελευθερίας και ξεγνοιασιάς, μολονότι, λέγω, η ζωή που άρχισα πάλι να κάνω ήταν πραγματικά επίπονη και σκληρή, εγώ την δέχτηκα μ' ευχαρίστησι, γιατί ήξερα πώς με την έντατική προπόνησι και την αυστηρή δίαιτα θ' αποκτούσα νέες δυνάμεις για να καταβάλω όλους τους αντιπάλους μου.

Υστερα λοιπόν από λίγον καιρό, έπειδή ήθελα να δείξω ότι ήμουν πρόθυμος ν' αντιμετωπίσω οποιονδήποτε και δεν φοβόμουν κανέναν, συνεννοήθηκα με τον διευθυντή μου και εκείνος κατέθεσε στις διάφορες Όμοσπονδίες ένα ώριμο χρηματικό ποσό και εδήλωσε πώς για το ποσό αυτό εγώ ήμουν έτοιμος να παλαίψω με καθένα που θα νόμιζε πως μπορούσε ν' αναμετρηθώ μαζί μου.

Ο πρώτος που παρουσιάστηκε ύστερα από την δήλωσι αυτή ήταν ο Ζαχαρίας και θα ήταν η πρώτη φορά που ένας Έλλην πρωτοπαλαιστής θα πάλευε με έναν επίσης Έλληνα παλαιστή που του διεκδικούσε τον τίτλο του. (Ακολουθεί)

ΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Πληροφορούμεν τους αναγνώστας μας ότι εκτός των άλλων έκλεκτων εκδόσεών μας, εφύσκονται εις τα γραφεία μας εις την διάθεσιν των και τα κάτωθι άριστουργήματα:

Πώλ Φεθάλ: «ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ» Δρ. 20
Μπράμ Στέουκερ: «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ» » 12
Όν. Μπαλζάκ: «ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» » 8

Ίουλιου Βέρν:

«Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ»

Δρ. 8